

te zeggen, niet wat er alzo te zeggen valt, maar wat zij zeggen wil. En zij wil zeggen, altijd, het voornaamste: het typeerende, het woord, dat den toestand verlicht als een electriche stralen-bundel. De lezer krijgt den prettigen indruk te zijn bezig gehouden door iemand, die volmaakt helder ziet wat zij de moeite waard heeft geacht te observeeren.

Ik doe geen keuze voor u uit de twaalf schetsen. De eene kan u beter bevallen dan de andere; maar er is er niet ééne enkele, die den indruk maakt zoo maar te zijn geïmproviséerd. Alle twaalf zijn ze met evenveel liefde en toewijding geschreven.

De titel bevat mij minder. *Confetti* werpt men elkander om de ooren; confetti komen terecht in modder en plassen, confetti doen denken aan Vastenavondjool. Deze stukjes verdienen beter lot.

* * *

Kinderen, door F. Roosdorp. S. L. van Looy. Amsterdam, 1898.

Allerlei zou men kunnen opnoemen, dat de schrijver van dit bundeltje *niet* heeft willen geven en dat toch zeer veel zou hebben bijgedragen tot het succes, bij 't groote publiek, van zijn eerste boek. De kinderen van den heer Roosdorp zijn niet lief en droomerig en honnig en snoezig en om te stelen. Maar het zijn doorgaans wel echte kinderen, goed waargenomen, niet geflatteerd. Een enkel tintje komt mij onwaar voor; doch . . . men kan nooit weten, 't is misschien juist naar de natuur genomen.

Het meest beviel mij de *Kennismaking* van een blufferig meisje met een dik boerenjoggie; heel erg leelijk vind ik het

vers *Maneschijn* voor Thérèse Schwartz-

De heer Roosdorp, die in zijn kritieken voor 't groene weekblad nog al eens lessen uitdeelt in 't schrijven, gaat zich nu en dan te buiten aan minder fraai gerhytmeerd proza. Erg valt dit op in *Koket*, dat bijna als rijmloos vers te schrijven is:

»Kleine Lien stond voor den spiegel
Op een fijn satijnen stoel.
Van haar hoofdje tot heur voeten
Wilde zij zich zelf eens zien . . .
Er omhenen was 't haarlint,
blauw satijn in 't klare blond,
met 't vlugge, kleine strikje,
als een vlinder boven 't hoofd.
En daarna 't frisch gezichtje
dat koket en in zijn schik,
fijntjes blozend uit de haarvacht,
lonkjes aan zichzelf gaf.»

en zoo zijn er nog eenige coupletten.

Beloften voor de toekomst bevat dit boekskén zeker.

* * *

De leer van Boeddha, door Subhadra Bhikshoe uit het Duitsch vertaald door Mr. S. van Houten. Tweede uitgave. Arnhem, bij Gebrs. E. & M. Cohen.

Naar men weet, vertaalde Mr. van Houten dit werkje uit den Duitschen *Buddhistischer Katechismus*. Hiervan verschenen echter uitvoeriger uitgaven en, nu de behoefte aan een tweeden druk zich deed gevoelen, nam de vertaler de gelegenheid te baat om zijn werk even uitvoerig te maken als dat van den oorspronkelijken auteur geworden was.

Wij namen dan ook met ingenomenheid kennis van den nieuwen druk. Het werkje nog speciaal aan te bevelen schijnt overbodig. Er zijn duizenden ten onzent, die in de leer van Boeddha belang stellen.

F. L.